

Der er overalt i Evangelierne en paafaldende Forskel i Tonen, naar Jesus omtaler Kvinder, og naar hans Disciple gør det. F. Ex. de to paa Vejen til Emaus og deres overlegne, halvt foragtelige: „Saa har og nogle af vore Kvinder forfærdet os“, — i alt Fald hører jeg i Tonen her: „Kvindesnak“. Og der kunde tages mange — ogsaa bedre — Exempler. Naturligvis var Disciplene Børn af deres Tid og dens Opfattelse af Kvinden. Selv om Mesteren havde givet dem et nyt Syn i det store og hele, saa hang det gamle dog fast.

Jesus har behandlet Kvinden som sin Lige og givet hende en Æresplads i sit Rige.

Hvad sige man om: „Kvinden, der var greben i Hor“, hende, de kommer trækkende med og stiller op som Demonstrationsgenstand, da de prøver at fange Mesteren i Ord?

Tænker man sig rigtigt den hele Scene, fremgaar det tydeligt, at hende har de egentlig slet ikke tænkt paa; hun var jo kun en Kvinde, ovenikøbet en falden Kvinde — hun staar saa aldeles til overs.

Men Jesus siger til *Mændene*: „Den, som er ren, kaste den første Sten“ — vender Brodden mod dem, der var Herrer og Herskere, mod dem, der aldrig havde tænkt sig, at Brøden kunde fordeles paa *den* Maade. Og hvorledes man nu end vil udlægge Herrens Ord i Math. 5, 31: „Der er sagt, hvo som skiller sig fra sin Hustru skal give hende Skilsmissebrev; men jeg siger Eder: Hvo, som skiller sig fra sin Hustru uden for Hørs Sag, gør, at hun bedriver Hor“, saa er det dog i alle Tilfælde en Hævdelse af Kvinden og hendes Ret.

Jesu Syn paa Kvinden var noget splinternyt. Selv Platon fremstiller en Stat som værende i Opløsning, dersom Slaverne blive ulydige mod deres Herrer, eller Hustruer stiller sig paa lige Fod med deres Mænd, og Aristoteles bruger en Ytring som denne: „Baade en Slave og en Kvinde kan være værdifulde“. Censoren Metellus sagde en Gang i Roms Senat: „Dersom vi overhovedet kunde existere uden Kvinder, vilde vi gerne alle sammen befri os fra denne Plage. Men siden Naturen har gjort det umuligt for os at undvære dette Onde, maa vi bære det mandigt“.

„Alt hvad Kvinden er i de kristne Samfund“, siger Robert Speer, „skylder hun Kristus. Alt hvad Kvinden mangler, skønt hun burde have det, vil hun kunne opnaa ved Kristi Hjælp og ved Mandens voxende Lydighed mod hans Lære og Vilje.“

Kristus er blevet endnu mere for den troende Kvinde end for den troende Mand.

Naar nu en Kvinde tænker paa dette, kan det saa undre, at hun finder Vielsesritualet tomt, ja stødende. Med Hensyn til de Ord, der særlig rettes til hende. Jeg ved, at der staar mange af vore bedste Kvinder bag Fru Stampe-Feddersen med hendes Syn paa Ritualen, og det undrer mig ikke.

Ikke et eneste Ord faar hun paa sin Bryllupsdag af ham, der i dobbelt Forstand er hendes Frelser, kun Ord af hans første Lærlinge. Der tales Ord til begge Brudefolkene, der tales særligt til Manden, og der tales særligt til Bruden, men alt hvad hun *særligt* faar er dette:

„Med Smerte skal Du føde Børn“, (jeg har ærlig talt aldrig forstaaet, hvorfor netop dette skulde fremhæves) og saa: „I Kvinder, være Eders Ægtemænd underdanige“. „Eders Prydelse skal ikke være den udvortes“, og atter en Gang til: „haab paa Gud og vær underdanig“.

Det var ganske vist værre i det gamle Ritual, som brugtes indtil for faa Aar siden. Efter det kunde man ikke undres over, at en Brud, som fulgte med i Ritualens Ord, græd for Alteret, thi det var næsten, som om man med Flid havde samlet alt, hvad der kunde nedslaa og bedrøve hende — som f. Ex. dette:

„Jeg vil meget mangfoldiggøre Din Kummer og Din Undfangelse, med Smerte skal Du føde Børn, og Din Attraa skal være til Din Mand, men han skal være Din Herre“.

Det nye Ritual er bedre, men derfor ikke godt.

Var det ikke rimeligt, at hun, som skal bære Børnene under Hjerte, føde dem i Pine, passe dem, medens de er spæde, ofre al sin Tid paa dem, saa hun er helt bunden til Hjemmet, ofre sin Nattero og mangle meget af det, hun kunde have Lyst til; at hun, som desuden skal passe sit ofte nok saa slidsomme og ensformige Arbejde derhjemme og dog være Solen og Hyggen, at hun, til hvem der ved Ægteskabsindgaaelsen stilles saa vældige Krav, fik lidt andet at høre end dette, at hun skal være underdanig?

Mellem alle den hellige Bogs Formaninger har man omhyggeligt netop ledt de tre, fire frem, som handler om Kvindens Lydighed og Underdanighed.

Er det ikke sært?

Er det i Særdeleshed ikke underligt, naar vi betænker, at Jesus aldrig har talt om, at Kvinden skulde være Underdanig: undergiven, men at han tværtimod altid vilde løfte og skærme hende?

„Har I aldrig hørt“, siger han til Farisæerne, at Gud fra Begyndelsen gjorde dem én